

SvD KULTUR

Ljusdränkta rum ger kalla kråar

Den oundvikliga döden är tema i två utställningar hos Lars Bohman. Det absurda gifter sig med det morbida i Vanna Bowles teckningar. I Tilda Lovells installation tycker man sig kliva in i Hieronymus Boschs besynnerliga värld.

Tilda Lovell, "Fetish remains", 2014. Ben, gips och rep. FOTO: FOTO: PELLE HÖGLUND
Nästa Föregående

5 mars 2014 kl 16:45, uppdaterad: 10 mars 2014 kl 16:35

INSTALLATION, SKULPTUR

VANNA BOWLES: SURRENDER TILDA LOVELL: BONE BLACK

Lars Bohman Gallery Karlavägen 9.

T o m 30 mars

Tror man sig vara originell inför döden bör man tänka om. Vi kommer alla att dö. Konsten hjälper ibland till att bemästra tanken på detta vårt gemensamma, ofrånkomliga öde.

I två fristående men samspelta utställningar på Lars Bohman Gallery visas ett liv som har krympt och förvandlat kroppar till tomma skal och söndervittrade skelett.

Gallerirummen har fyllts med konst som är surrealistisk och kuslig, burlesk och gravallvarlig på samma gång. Idéerna går här samtidigt hand i hand med ett sinnrikt hantverk.

Läsarbetyg
Läsarnas snittbetyg

0 betyg med 0 i snitt

Sätt ditt eget betyg:

Klicka på tärningen!

Vanna Bowles är en skicklig tecknare. Och inte bara det. Utgångspunkten för hennes verk är upphittade anonyma fotografier. I sina blyertsteckningar förvandlar hon dock motiven och låter dem kliva ut i rummet genom skulpturala element.

I närgångna bilder möter vi vanmäktiga gestalter med slutna ögon. Sovande? Medvetlösa? Det verkar som om de redan hade klippt alla band till livet, instängda i sina livlösa kroppar. Deras naglar växer ut och förvandlas till kvistar. Blomrankor spetsar deras bålar. Det absurda gifter sig här med det morbida. Ett nytt liv tycks förutsättas av döden.

Tilda Lovells verk i galleriets inre rum formar en helhetsinstallation. Det är som att kliva in i Hieronymus Boschs besynnerliga värld. Platsen är en skog. Tiden är en stjärnklar natt. På en svart fondvägg svävar avtecknade gåtfulla benkonstruktioner. Här avporträtteras även Lucifer själv!

Bland de rakitiska träden reser sig ett skjul, fyllt med upphittade ting och skulpturer. Skelettdelar och objekt utspridda i rummet inbjuder till en upptäcktsfärd. Blicken får planlöst söka sin väg bland stort och smått, bland detaljer och helhet.

Liksom exempelvis dadaisten Kurt Schwitter och surrealisten Ragnar von Holten återskapar Lovell idén om 1600-talets Wunderkammer och 1900-talets loppmarknad som en guldgruva. Insamlade föremål, som hon ofta gör ingrepp i och förändrar, speglar i hennes installation ett miniuniversum. Den plundrande döden har dock en mer rituell än bokstavlig karaktär här. I form av ben och skelett är ett slocknat liv mer egendomligt än verkligt.

Snyggt installerade behåller utställningarna varsin särpräglad karaktär. Paradoxalt nog är det inte Tilda Lovells installation i dämpad belysning utan Vanna Bowles ljusdränkta rum som får kalla kårar att krypa längs ryggraden. Det är just här som dödsångesten envetet tornar upp sig som en formlös klump. Visst kan en känslig betraktare bli något illa till mods. Det är dock inte den underfundiga konsten utan vår egen dödlighet som vi ryggar för.

JOANNA PERSMAN

kultur@svd.se